

Miloš
Krašochovil

ilustrovala
Markéta Vydrová

Zahlédl jsem
Ježíška!

triton

3

© Miloš Kratochvíl, 2011
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2011
Illustrations © Markéta Vydrová, 2011

Vydal Stanislav Juhaňák – Triton,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2011 jako svou 1541. publikaci.
Vydání 1.

Odpovědná redaktorka Viola Lyčková
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH
Tisk Omikron Praha, s.r.o.

www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-522-0

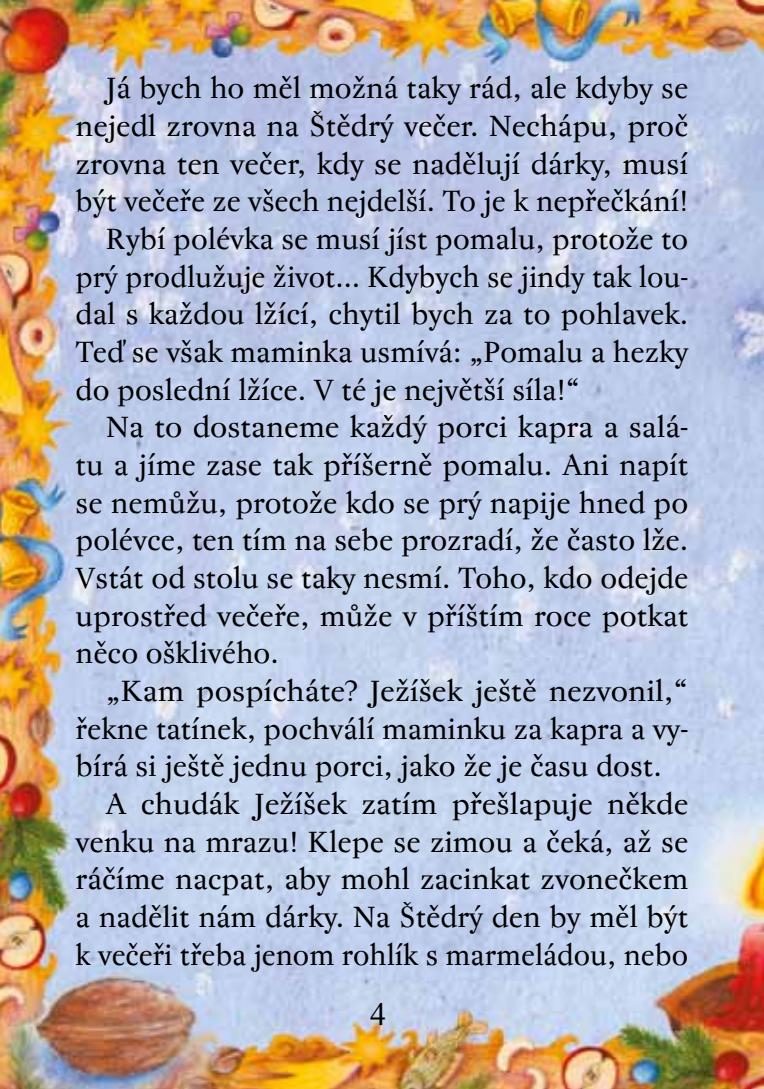
Čím víc se stmívalo, tím jasněji zářily za okny domů svítící řetězy a vánoční hvězdy. Jenomže teprve když blikne první hvězda na obloze, končí půst a začíná Štědrý večer.

„Už svítí! Svítí!“ křičela nadšeně ze zahrady Barča a pobízela nás, ať se rychle vyběhneme podívat, protože je to zrovna ta hvězda, co letí k Betlému.

Bylo to letadlo.

Tatínek to určitě taky věděl, ale řekl: „Ano, Baruško, teď už můžeme zasednout ke štědrovečernímu stolu.“

Udělal to šikovně. Obloha byla zatažená na chumelenici, takže by se žádná hvězda nemusela objevit třeba ani do půlnoci. A tatínek už měl asi chuť na smaženého kapra. On má smaženého kapra s bramborovým salátem strašně rád.

Já bych ho měl možná taky rád, ale kdyby se nejedl zrovna na Štědrý večer. Nechápu, proč zrovna ten večer, kdy se nadělují dárky, musí být večere ze všech nejdelší. To je k nepřečkání!

Rybí polévka se musí jíst pomalu, protože to prý prodlužuje život... Kdybych se jindy tak lou-
dal s každou lžící, chytil bych za to pohlavek. Teď se však maminka usmívá: „Pomalu a hezky do poslední lžice. V té je největší síla!“

Na to dostaneme každý porci kapra a salátu a jíme zase tak příšerně pomalu. Ani napít se nemůžu, protože kdo se prý napije hned po polévce, ten tím na sebe prozradí, že často lže. Vstát od stolu se taky nesmí. Toho, kdo odejde uprostřed večere, může v příštím roce potkat něco ošklivého.

„Kam spěcháte? Ježíšek ještě nezvonil,“ řekne tatínek, pochválí maminku za kapra a vybírá si ještě jednu porci, jako že je času dost.

A chudák Ježíšek zatím přešlapuje někde venku na mrazu! Klepe se zimou a čeká, až se ráčíme nacpat, aby mohl zacinkat zvonečkem a nadělit nám dárky. Na Štědrý den by měl být k večeri třeba jenom rohlík s marmeládou, nebo

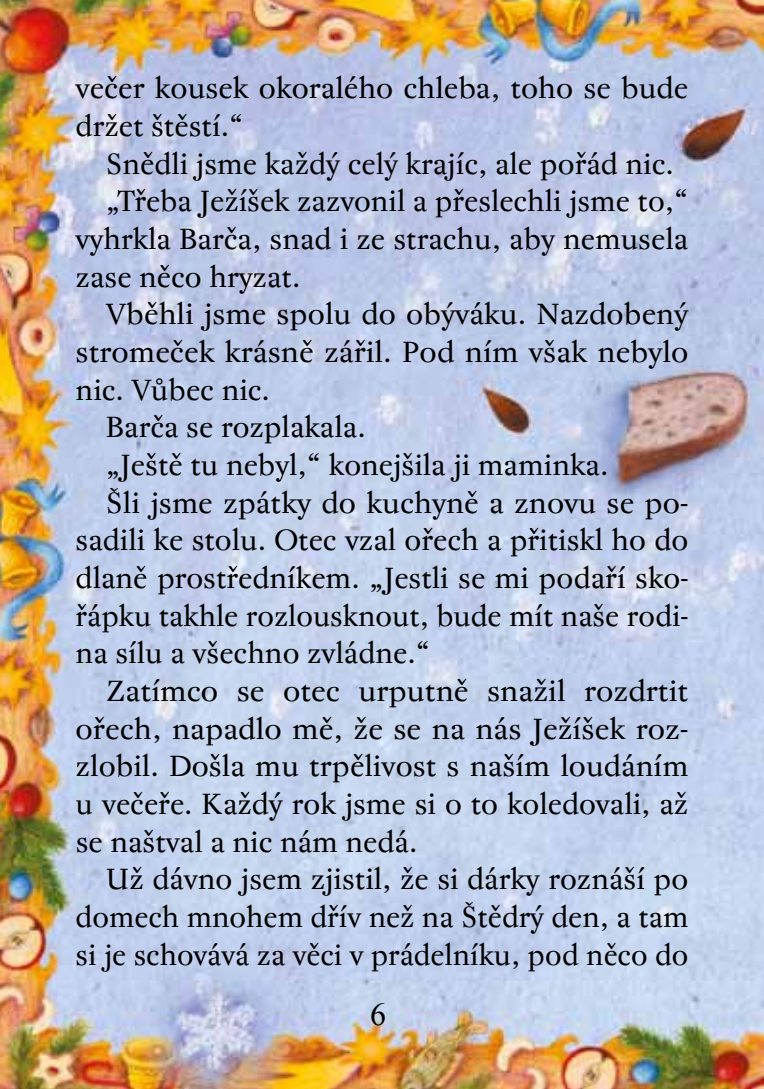

něco, co se sní hned. Aby nemusel Ježíšek čekat. Víte, kolik má ten večer práce? Každý chce dostat dárky a všichni ho zdržují!

Táta dojedl druhou porci kapra, maminka sklídila ze stolu, ale žádné zacinkání. Podívali se po sobě, tatínek nenápadně pokrčil rameny. Zdáli se mi oba nějak nesví.

„Málem bych zapomněla,“ ukázala maminka na velký talíř, kde vedle vánočky, ořechu a jablka byly čtyři krajíčky chleba. „Kdo sní na Štědrý

večer kousek okoralého chleba, toho se bude držet štěstí.“

Snědli jsme každý celý krajíc, ale pořád nic.

„Třeba Ježíšek zazvonil a přeslechli jsme to,“ vyhrkla Barča, snad i ze strachu, aby nemusela zase něco hryzat.

Vběhli jsme spolu do obýváku. Nazdobený stromeček krásně zářil. Pod ním však nebylo nic. Vůbec nic.

Barča se rozplakala.

„Ještě tu nebyl,“ konejšila ji maminka.

Šli jsme zpátky do kuchyně a znovu se posadili ke stolu. Otec vzal ořech a přitiskl ho do dlaně prostředníkem. „Jestli se mi podaří skořápku takhle rozlousknout, bude mít naše rodina sílu a všechno zvládne.“

Zatímco se otec urputně snažil rozdrtit ořech, napadlo mě, že se na nás Ježíšek rozlobil. Došla mu trpělivost s naším loudáním u večeře. Každý rok jsme si o to koledovali, až se naštvál a nic nám nedá.

Už dávno jsem zjistil, že si dárky roznáší po domech mnohem dřív než na Štědrý den, a tam si je schovává za věci v prádelníku, pod něco do

skříně a tak. Kontroloval jsem vždycky, jak dárků přibývá, ale nikdy jsem je ani neporozbalil. Přisahám! Jenže letos jsem nenašel ani jeden balíček a to bylo divné. A teď pod stromečkem nebylo vůbec nic –

Ozvalo se zazvonění.

Nebyl to Ježíškův zvoneček, ale zvonek od venkovní branky.

Za vrátky stála teta Šťovíčková.

„Co se děje?“ vyhrkla na ni máma.

„Ale holka,“ snažila se šeptat teta, abych to neslyšel. „Zalomil se mi klíč od skříně.“

Ta tedy má na Štědrý večer starosti, pomyslel jsem si, ale zarazilo mě, jak to tatínka rozpochovalo. Hned jí nabízel pomoc. Když měl tetě na podzim očesat hrušky, odkládal to tak dlouho, až všechny opadaly.

Teď křičel: „To chce dláto, majzlík nebo sekerku!“ A už to všechno sháněl. Jenže teta zaječela: „Nééé! To je ta skřín po babičce! Starožitná!“ A prchala, jako by náš tatínek bral tu sekerku na ni.

...to je ke nepřečkámí...